

[Anker Lau.]

er der dog ting, der tyder på, at socialdemokratiet stadig anser de restriktive løsninger for at være de rigtige. Som jeg sagde før, anser vi netop denne liberalisering af færdigvarer som et afgørende led i den økonomiske sundheds genopbygning, fordi netop den bringer konkurrence og tvinger til bevægelighed, til rationalisering, til økonomi og produktion og omsætning.

Jeg vil derfor gerne tilsige den højtærede handelsminister mit partis uforbeholdne støtte til en videreførelse af den liberalisering, der har været tale om, så hurtigt som muligt og således, at vi får genoprettet vort gode navn og rygte i de internationale samarbejdsorganer, hvor vi er deltagere.

Den højtærede minister omtalte også i sin indledningstale betalingsbalancen for 1950 og de endelige tal, som foreligger nu. Til disse tal knytter sig den ganske pudsige ting, at slutresultatet, underskuddet på betalingsbalancens løbende poster, i det store og hele ret nøje svarer til det slutresultat, den tidligere regering skønnede sig til allerede i det nationalbudget, der forelå, da vi behandlede denne lov sidste forår. Nu skal det høje ting ikke deraf slutte, at der er grund til at rose den tidligere regering, fordi den har været ganske usædvanlig dygtig eller heldig i sit skøn, tværtimod. Snarere er der tale om en ejendommeligt skæbnens tilskikkelse, da alle de øvrige tal i og for sig har vist meget store forskydnings, men de meget store differencer på begge sider har været i en vis balance med hinanden. Importen blev ca. 1 milliard kr. større end budgettet i foråret, og heroverfor står en stigning i eksporten på 800 mill. kr. og en stigning i skibsfartsindtægterne på ca. 200 mill. kr. Allerede i foråret anså vi eksportindtægterne for alt for pessimistisk bedømt, og deri fik vi altså ret.

Hvis man vil henvise til Koreakrigens indflydelse, tror jeg ikke, dette har betydet ret meget for eksporten, hverken i mængde eller i pris. Hele landbrugets store genopbygning måtte betyde en stærkt stigende produktion, medens aftalen med England jo ikke betød højere priser, og eksportpristallet viser da også kun en meget svag stigning fra maj—juni til nytår. Det samme kan derimod ikke siges om importen. Her har

Koreakrigen afgjort betydet en betydelig forøgelse af mængden og samtidig en betydelig prisstigning. Sagkyndige skønner, at den milliard, importen blev større end skønnet i foråret, fordeler sig med ca. 600 mill. kr. på mængde og ca. 400 mill. kr. på priserne. Det særlige importpristal steg da også fra 326 i maj—juni til 394 i december, hvilket tydeligt må vise Koreakrigens indflydelse.

Jeg er naturligvis klar over, at stigningen i importpristallet ikke har den fulde virkning for 1950, men først vil slå helt igennem i året 1951, men det forekommer mig dog, at disse ting så afgjort tyder på, at årsagen til vor økonomiske krise med de endnu alvorligere udsigter for 1951 skyldes den indflydelse, Koreakrigen og den internationale usikkerhed har skabt. Der er, synes det mig, grund til at fremhæve, at hvis denne krig ikke var kommet, og alt var forløbet således, som man måtte vente det i foråret, ville der i dag ikke have været nogen økonomisk krise i landet, og vi kunne rolig have fortsat den liberalisering, som dengang allerede var ved at komme godt i gang. Danmarks genopbygning var ikke mindst under indflydelse af denne liberalisering godt på vej fremad, hvad den stærke stigning i eksportproduktionen er et udtryk for.

⊘ Dette bragte Koreakrigen og dens følger en standsning i. Råvaremangel, prisstigninger, prisklemme, mangel på balancekaster nu sin skygge ind i 1951. Eksportproduktionens stigning i 1950 kan man vel ikke vente bliver gentaget i indeværende år. Ingen kender virkningerne af forbrugsbegrænsningen, som blev gennemført i efteråret, og heller ingen kender virkningen af knapheden på de råvarer, der nu er tale om. Man kan derfor ikke bebrejde den højtærede minister den usikkerhed, han fremhæver med hensyn til balanceskønnet for 1951, men denne usikkerhed til trods, som man kan være optimistisk eller pessimistisk overfor, efter som man har temperament til, er der vist alligevel ingen i denne sal, der vover at male den nærmeste fremtid med lyse farver. Der kan derfor være grund til at påkalde et samarbejde til løsning af de opgaver, der skal løses, hvis det skal lykkes os at stabilisere landets økonomi endeligt og ikke mindst genskabe folkets tillid til det danske pengevæsen, en tillid,